

La llebre blanca i l'òliba vanitosa

Fa molt i molt de temps, en un bosc frondós i tranquil, hi vivia una llebre blanca que corria com el vent i ajudava a tothom. Es deia Neueta, perquè el seu pelatge era tan blanc com la neu del cim de les muntanyes.

Tots els animals l'estimaven, perquè era amable, alegre i sempre compartia el que tenia.

Però, dalt de tot d'un roure gegant, hi vivia una òliba molt elegant, amb plomes brillants i mirada orgullosa. Es deia doctora Ullsgrans, i cada matí es mirava en un estany que feia servir de mirall.

Un dia, va cridar al seu mirall d'aigua i li va preguntar:

— “Mirallet d'aigua clara, qui és l'animal més bonic del bosc?”

I el mirall va respondre:

— “Ets molt bella, òliba estimada, però la més bonica és la llebre Neueta, per dins i per fora.”

L'òliba es va enfurismar. No entenia com podia guanyar-la una llebre senzilla! Així que va planejar espantar-la i fer que marxés del bosc.

Amb una veu disfressada, va baixar del roure i li va oferir una poma molt vermella.

— “Tasta-la, dolça llebre. Et donarà més bellesa encara!”

Però Neueta era llesta. Va veure com brillaven els ulls de l’òliba i va respondre amb un somriure:

— “Gràcies, senyora òliba, però ja soc feliç així com soc.”

L’òliba, avergonyida, es va amagar entre les branques. Tots els animals, en veure la bondat de la llebre, la van felicitar.

Amb el temps, l’òliba va entendre que la bellesa de veritat és la que viu al cor, i va deixar de fer servir el mirall cada dia. En comptes d’això, va començar a explicar contes als petits ocells del bosc